

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 23.   Den 1. Septbr. 1871.   Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jodernes Indsamling. -- Jerusalems Gjenopførelse.

Tale af Eldste Orson Pratt, holdt i Salt Lake City den 26de
Marts 1871.

(Fra „Deseret News.”)*

Seg vil henlede Forsamlingens Op-
mærksomhed paa en Deel af Herrens
Ord, som indeholdes i Esaia 4, 1-5.

„Troster, troster mit Folk, skal Gders
Gud sige, taler kjærligen til Jerusalem
og raaber til den, at dens Strid er fuld-
endt; thi dens Misgjerning er forliget,
thi den haver faaet dobbelt af Herrens
Haand for alle sine Synder. Det er hans
Kost, som raaber i Orden: rydder Her-
rens Bei, gjører vor Guds banede Bei
ret paa den flette Mark. Hver Dal skal
ophoies og hvert Bjerg og hver Hoi skal
fornedres, og hvad som er krunt skal blive
jevnt, og det Knudrede skal blive som en
flet Dal. Og Herrens Herlighed skal
aabenbares, og de skulle see, ja alt Kjød
tillige, det, som Herrens Mund haver
talet.”

Dette er den inspirerede Profet Esaia
Ord, og det meste heraf staaer endnu til-

bage at opfyldes. De første to Vers inde-
holder en Forudsigelse, som ikke er op-
fyldt: „Troster, troster mit Folk, skal Gders
Gud sige, taler kjærligen til Jerusalem
og raaber til den, at dens Strid er fuld-
endt; at dens Misgjerning er forliget, thi
den haver faaet dobbelt af Herrens Haand
for alle sine Synder.”

Enhver, der er bekendt med Jeru-
salems Indvaaneres Historie, veed meget
godt, at denne Profeti ikke er opfyldt.
Som Folge af Folkets Ugudelighed og
de store Misgjerninger, som bebreves for
Herrens Dine, samt Forkastelsen af deres
sande Messias, hjemsogetes de med store
Ulykker og Straffedomme, som de og
deres Efterkommere have lidt under lige
til vore Dage. Med andre Ord, alle de
Forbandelser, som ere optegnede i 5te
Mosebog, ere bogstavelig opfyldte paa
Israels Hoved i de forløbne 1800 Aar.

Jeg behøver vist ikke at paapege Enkelt- hederne med Hensyn til hiint haardt pro- vede Folk, men vil i Korthed anføre nogle af de Straffedomme, de have sullet under.

Efterat denne Profeti af Esaias var bleven udtalt, leed Folket forfærdeligt under Babylonierne's Hænder, hvilke om- trent 600 Aar før Kristus ødelagde Je- rusalem, dræbte en stor Deel af Folket og førte Resten i Fangenskab, hvor de forbleve i 70 Aar. Derefter vendte de tilbage og opbyggede Staden og Tem- plet, men bleve dog tugtede mange Gange fra den Dag af indtil Messias første Komme. Han kom, ifølge hans egne Ord, til sine Egne, men de vilde ikke annamme ham. De betragtede ham som en skjændig Bedrager, en Sabbathsbryder, en Fraadser, Dranker osv. De bebreidede ham, at han søgte Omgang med Ekjo- ger og Toldere istedetfor at søge Selskab med de Religiøse; derfor forfulgte, ha- dede og forstod de ham, og tilsidt kors- fæstede de ham, og opfyldte derved netop Profetierne.

Før sin Korsfæstelse sagde han til Føderne: „Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder og gives til et Folk, som skal bære dets Frugter.“ (Matth. 21, 43.) Hans Mening var: I have engang nydt Rigets Frugter; I havde engang iblandt Eder Inspiration, Profeter, store og hellige Mænd, der talte som de dreves af den Hellig-Aand; I havde engang alle Rigets Velsignelser og Gaver, thi i Eders Retfærdigheds Dage nød I disse Frugter i Overskud; men desværre, I have overtraadt Rigets Love; I have sveget Eders Fædres Religion; I have vendt Eders Hjerter bort, I ere affaldne fra Sandheden, og de Frugter, som engang fandtes iblandt Eders Fædre, eksistere ikke mere iblandt Eder. Eders Fædre frydede sig ved alle Rigets mira- kuløse Gaver, Frugter og Velsignelser;

de kunde profetere og see Syner; de kunde høre Guds egen Røst tale til dem; de vare i Besiddelse af alle Aandens Gaver og Kræfter; de kunde gøre Mirakler i Herrens Navn samt helbrede de Syge og uddrive Dævle, saaledes som det gamle Testamente beretter. Disse vare de Fru- gter, som I engang nød, men fordi I forkastede Eders Messias, forkastede Pro- feternes Vidnesbyrd om ham og forkastede Vidnesbyrdet i Mose Love, saaledes skulle I nu til Gjengjæld forkastes, Riget skal tages fra Eder og skal gives til et andet Folk, som vil bære dets Frugter.

Altter, Jesus siger for sin Kors- fæstelse, idet han stuer ud over Føderne's gamle Hovedstad: „Jerusalem, Jerusa- lem, Du, som ihjelslaaer Profeterne og stener dem, som ere sendte til Dig: hvor ofte vilde jeg ikke forsamle dine Born, ligervis som en Høne samler sine Kyllin- ger under Vingerne, men I vilde ikke.“

Dg efter at have opregnet deres Syn- der og Overtrædelser og paapeget deres Frasalb og udtalt en stor Mængde Straffe- domme over dem, ender han med følgende Forudsigelse om det hjemføjte Folk: „Der skal være stor Nød i Landet og Brede over dette Folk; og de skulle salde for Sværdets Eg og føres fangne til alle Hedninger; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Ti- der suldkommes.“ (Luk. 21, 24.)

Denne Profeti opfyldtes bogstavelig. Den romerske Høvding Titus beleirede Staden og overvandt Føderne; elleve hun- drede Tusinde af dem bleve dræbte, syv og halvfemsindstyve Tusinde bleve førte i Fangenskab og mange af disse bleve siden grusomt forfulgte og myrdede af deres Fjender, og saaledes blev kun en forsvin- dende Levning spredt iblandt de forskjel- lige Nationer og Riger paa Jorden. Deres elskede Stad Jerusalem, hvor deres Tempel stod, hvor Herrens Navn var

bleven forkyndt og hvor Guds Profeters inspirerede Røst havde lydt advarende til dem, hvor Jesus selv havde virket i saa mange Aaeneder — den Stad blev overgivet til Hedningerne, deres herlige Tempel blev nedrevet lige til Grunden og Jerusalem har været i Hedningernes Hænder fra den Dag indtil vor Tid; det er præcis 1800 Aar siden Jøderne bleve adspredte og bleve et Haansord for al Verden. Det blev bemærket her imorges, at de neddrog Guds Forbandelse over sig, da de raabte, lad hans Blod komme over os og vore Børn. Ja, Herren tog dem paa Ordet og hans Blod er i Sandhed kommen over baade dem og deres Børn og Børnebørn, indtil nu 18 lange Aarhundreder ere henrullede.

Hvornaar skal denne store Forbandelse blive borttaget fra Jøderne? Naar skal det siges: Eders Misgjerninger ere udsønde, thi I have saaet dobbelt af Herrens Haand for alle Eders Synder. Naar skal Budskabet lyde: Trøster, trøster mit Folk, skal Eders Gud sige, og taler kjærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt? Jeg har fremsat Spørgsmaalet, men hvor faaer man Svaret? Paa hvad Maade skal dette Trøstens Budskab blive bragt til Jordens Beboere? Naar skal dette berlige Raab lyde til det forfulgte, nedtraadte Folk? Naar skal Jerusalem blive gjenopbygget i al sin Skjønhed og Pragt af det Folk, som saa længe har været spredt iblandt alle Nationer? Naar skal det prægtige Tempel paany opføres paa sin gamle Grundvold, og Herrens Herlighed hvile over det?

Før dette store og herlige Budskab skal lyde til Frelse og Forløsning for den jødiske Nation, er der et andet Arbejde, som først skal udføres paa Jorden, visse Forberedelser finde Sted, og inden dette skeer, kan Jerusalem aldrig blive opbygget

— Jøderne aldrig vende tilbage som en Nation. Guds Son har med sin egen Mund sagt, at Jerusalem skulde være i Hedningernes Hænder, indtil Hedningernes Tider fuldkommes. Hvo paa den hele Jord kan underrette os, om hvorledes Herren vil iværksætte Opfyldelsen af denne Profeti om Hedningerne? Hvo kan sige os, naar Hedningernes Tider ere fuldkommede? Hvorledes kan man vide noget derom, uden det aabenbares fra Himlen? Uden ny Aabenbaring kan Ingen bestemt sige, naar Hedningernes Tider ere omme, selv om man ransager Bibelens Blade nok saa slittigt. Trods al Læsning og Forstken kan Ingen bestemme Aaret eller Dagen naar dette vil skee, uden ved ny Aabenbaring. Forgjæves ere alle Forsøg paa at føre Jøderne tilbage til deres eget Land, forgjæves oprettes Selskaber med dette Formaal for Die, indtil Herrens egen Tid kommer.

Det vil maaskee ikke være af Veien korteligen at fremsætte de Sidste Dages Helliges Tro i dette Stykke, eller med andre Ord hvad vi forstaae ved Hedningernes Fylde. Vi troe, som det blev sagt her imorges, at før Hedningernes Tider fuldkommes, maa en Proklamation sendes fra Himlen — en Engel maa komme fra det Høie og bringe det evige Evangelium, ikke til Jøderne eller Israels Efterkommere alene, men til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Baade Jøder og Hedninger maae høre det, thi Forjættelsen er, at naar Engelen kommer med sit Budskab fra Himlen, skal det forkyndes for alle Menneker paa Jorden. Dette indbefatter naturligvis Hedningerne saavel som Jøderne. Man kan derfor ikke antage, at Hedningernes Tider kunne fuldkommes før est er denne Begivenhed. Naar Engelen kommer, naar Guds Tjenere formebedst guddommelig Myndighed blive udsendte med en Proklamation og

have opfyldt Forudsigelsen ved at forkynde det evige Evangelium for alle Hedningernes Riger og Nationer, da og ikke før er Hedningernes Tid fuldkommede.

Hvad vilde det nytte at sende Evangeliet til Hedningerne, hvis deres Tid vare omme og hvis der ingen Udsigt eller Haab var for dem at annamme Frelsen? Selve Udsagnet, at en Engel skulde komme med Evangeliet i de sidste Dage for de Ugudeliges Odelæggelse, og at det skulde forkyndes for Hedning og Jøde tillige, maa være et uomstødeligt Beviis for ethvert tænkende Menneske, som troer paa Bibelen, at Hedningerne skulle faae en Leilighed inden dette Budskab har lydt og Profetien om samme er opfyldt. Naar dette er steet, er Loven bunden og Vidnesbyrdet beseglet hvad dem angaaer.

Da den Almægtige i dette Aarhundrede sendte en Engel fra Himlen og gjen-gav Evangeliet til Jorden tilligemed Fuldmagten til at forvalte dets Ordinancer, opfyldtes derved den Allerhøiestes Befalinger, givne os ved en Engel. Fyrrættve Aar have vi nu arbeidet paa Opfyldelsen af denne Forudsigelse — det vil sige siden Engelen kom; hvor mange Aar til, Herren vil vise Langmodighed med Hedningernes Riger og Nationer, før de aldeles afhugges, veed jeg ikke. Hvor mange Aar, vi endnu vilde have det Privilegium at forkynde det evige Evangeliums Fylde blandt Hedningenerationerne, er ikke aabenbaret. Alt, hvad vi vide om denne Sag, er hvad Herren kundgjorde os for 40 Aar siden, nemlig at Hedningernes Tid skulde fuldkommes i den Slægt, i hvilken hans Kirke blev organiseret; altsaa inden den Generation, som levede for 40 Aar siden, er helt uddød, skal Hedningernes Tid være omme, og hvad saa? Da skal Gsaiæ Profeti være bogstavelig opfyldt — „Loven vil være bunden og Vidnesbyrdet beseglet,“

hvad Evangeliets Fortyndelse for Hedningerne angaaer.

Hvad skal saa dernæst udføres? Jorderne vilde derpaa blive erindrede af Herren. Det er, Tiden for deres Gjenoprejsning vil være kommen — den Tid, hvorom Oldtidens Profeter have vidnet. Som Støtte herfor vil jeg anføre Romernes 11te Kapitel, hvor Apostelen Paulus tydeligen omhandler dette Emne. Jeg vil læse nogle Vers, begyndende med det 13de.

„Thi jeg taler til Eder, I Hedninger; eftersom jeg er Hedningernes Apostel, ærer jeg mit Embede, om jeg dog kunde vække min Slægt til Nidkærhed og frelse nogle af dem.“ Og atter: „Men ere nogle af Grenene afbrudte, og er Du, en vild Olievist, indpodet iblandt dem og bleven meddeeltig i Olie træets Rod og Fedme, da roes Dig ikke imod Grenene; men dersom Du roser Dig, da bærer jo Du ikke Roden, men Roden Dig. Du vil sige: Grenene ere afbrudte, paadet jeg skulde blive indpodet.“

Riget blev taget fra Israels og givet til Hedningerne, og de frembare dets Frugter. Paulus siger videre: „Vel, de ere afbrudte ved Bantro, men Du staaer ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt! thi sparede Gud ikke de naturlige Grene, skal han maasse ei heller spare Dig.“

Israels Huns's Skæbne var en stor Advarsel for Hedningerne — de naturlige Grene af Olie træet vare afbrudte, fordi de ophørte at bære Rigets Frugter; det vil sige, fordi de ophørte at frembringe det tamme Olie træes Frugter, bleve de afbrudte formedelt deres Bantro, men I Hedninger, som nu ere indpodede fra det vilde Olie træ, tag Eder iagt, at ikke ogsaa I falde i Bantro efter samme Exempel. Om I staae ved Troen, roes Eder ikke imod Grenene osv.

Apostelen siger endvidere: „See derfor Guds Godhed og Streng-
heden mod dem, som ere falske, men
Godheden mod Dig, hvis Du bliver ved
i Godheden, ellers skal ogsaa Du af-
hugges.“

Her have vi en bestemt Forudsigelse:
hvis I blive ved i Guds Godhed, vil
hans Godhed blive udstrakt til Eder,
uagtet I ere Hedninger og uagtet I ere
indpodede i det sande Olietræ, trods Na-
turens Orden; men hvis I ikke blive
ved i hans Godhed, hvis I tabe Troen,
ligesom Israæl har gjort, og hvis I op-
høre at frembære Rigets Frugter ligesom
de, da skulle ogsaa I afhugges. Paa den
anden Side: dersom Jøderne ikke blive
i deres Vantro, skulle de atter indpodes,
thi dersom Gud kunde tage det vilde
Olietræes Grene, nemlig Hedningerne,
og trods Naturens Orden indpode dem i
det tamme Olietræ, hvormeget snarere
skulde han ikke kunne indpode de natur-
lige, men afbrudte Grene, nemlig Jø-
derne, i deres eget Olietræ? „Thi jeg
vil ikke, Brødre, at I skulle være uvi-
dende om denne Hemmelighed, paadet I
ikke skulde mene Eder selv kloge, at For-
hærdelse er kommet over endeel af Is-
raæl, indtil Hedningernes Fylde er ind-
gaaet, og da skal det ganske Is-
raæl frelses som skrevet er: fra Zion
skal Befrieren komme og afvende Ugude-
lighed fra Jakob.“

Man seer heraf, at Herren har en
Befignelse i Baghaanden for Jakob —
Israæls virkelige Sæd, men vi kunne ikke
nærme os til dem med Evangeliet, forend
Hedningernes Tider ere fuldkommede, da
først skal det hele Israæl frelses ved en
Befrier, som bliver sendt fra Zion, alt-
saa vil der atter være et Zion paa Jor-
den. Der har intet Zion været her paa
Jorden i de sidste seksten Aarhundreder;
ingen Christi Kirke, ingen Profeter, in-

gen inspirerede Apostler, ingen Aaben-
baring fra Himlen, ingen Englefendelse,
ingen af de fordums Gaver og Kræfter,
som udgjorde Guds Riges Frugter, eksistere
mere blandt Hedningenerationerne, og Na-
bet lyder, at Gudfrygtighedens Kraft, som
rørte sig i Menighederne i det første Aar-
hundrede af den christelige Tidsregning,
behøves ikke mere! De have Gudfryg-
tigheds Stein, men fornegte dens Kraft.
Den Kraft, der forud nødes af de Hel-
lige, kan Ingen tilegne sig i vor Tid
og Slægt!

Da de saaledes have tabt Troen og
have ophørt at bære Rigets Frugter, er
Profetien til dem, at de ogsaa skulle af-
hugges; men hvad Tid? Ikke forend
Herren sender den foruntalte Engel fra
Himlen med det evige Evangelium og
udsender sine Tjenere med guddommelig
Myndighed til at forkynde Evangeliet til
alle Hedningernes Riger og Nationer.
Naar det er skeet, vil Forbandelsen hjem-
søge alle dem, der høre og forkaste samme,
men nogle Saa ville samles tilsammen
og opbygge Zion, og ud af dette Zion
skal den Befrier komme, der skal afvende
Ugudelighed fra Jakob.

Hvem er denne Befrier? Da Chri-
stus kom til Jorden for en 1800 Aar
siden, Aftændte han vissefælgelig ikke Ugude-
ligheden fra Jakob, thi Jøderne fyldte
uetop dengang deres Ugudeligheds Bæ-
ger. De have levet i Vantro fra den
Dag af indtil nu, sølgelig kom der ingen
Befrier til dem før 1800 Aar siden, men
Zion i de sidste Dage, det Zion, hvorum
Profeterne og fornemmelig Esaias har
talt og skrevet saa meget, er Guds Kirke
og Rige, og udaf dette Rige er det Be-
frieren skal komme og afvende Ugudelig-
heden fra Jakob efter at Hedningernes
Tider ere fuldkommede.

„Efter Evangeliet ere de vel Djender
for Eders Skyld, men efter Udvælgelsen

ere de elstelige for Fædrenes Skyld." Og atter: „Ligesom I (Hedningerne) tilforn vare ulydige mod Gud, men have nu faaet Barmhertighed ved deres Vantrø (nemlig Søbernes); saaledes ere og diæse (Søberne) nu blevne ulydige ved den Barmhertighed, som Gud er vederfarende, at ogsaa de maatte faae Barmhertighed."

Heraf sees, at den Proklamation, som udgaaer til Søberne, maa komme gennem Hedningerne, det vil sige, gennem dem, som Gud udvælger blandt Hedningerne, at formedelst diæses Barmhertighed Israels Huus kan vorde frelst i de sidste Dage.

Dette er den Gjærning, som Herren har bestemt for sine Tjenere. I, mine unge Brødre, som sidde foran mig, ville opleve at see den Dag, da Herren skal give Gud direkte Befaling fra det Høie til ikke mere at gaae ind i Hedningernes Byer og prædike, thi Løven vil da være bunden og Vidnesbyrdet beseglet; men den Mission, som vil blive Guds, unge Mænd, beskikket, vil være at gaae til de spredte Levninger af Israel iblandt alle Hedningernes Riger og forkynde for dem det Budskab, som Engelen har gjenbragt, og som skal prædikes for Søder saavel som for Hedninger. Dette bliver Guds Mission, dette er hvad Herren vil kræve af Guds Haand, mine unge Venner. Vi Gamle have under alslags Forsølgelse arbejdet i 40 Aar for at opbygge Zion blandt Hedningerne.

Skulle Hedningerne aldeles afstøres? D nei! der vil blive Mange tilbage, som — naar Israel bliver samlet — ville komme og sige: lad os faae en Plads blandt Israel og blive deelagtige i de Betsignelser, som de nyde; lad os komme ind i den samme Pagt og blive Et med Guds Folk. Uagtet Løven er bunden og Vidnesbyrdet beseglet, vil der dog være en Keilighed for Gud at komme ind, men

I ville da være nødt til at komme af egen Drift, thi ingen Missionærer ville blive sendte til Gud med specielt Budskab fra Gud. Naar Hedningernes Tider ere fuldkommede, vil Israel, formedelst de troende Hedningers Barmhertighed, erholde Barmhertighed, eller med andre Ord, formedelst de Budbærere, som da skulle gaae frem og opfylde Profetien i min Text: „Troster, troster mit Folk, siger Herren."

Der er Folk tilstede her i denne Dag, som engang ville komme til at gaae ud med dette Budskab. Vore unge Mænd ville gaae til Jordens Ender og forkynde til de spredte Levninger af Israel de trostende Ord: „Hedningernes Tider ere fuldkommede, Dagen er kommen, da Pagten, som Gud gjorde med Guds Fædre, skal opfyldes," og I, mine Venner, skulle have det Privilegium at indsamle dem i Tusindvis, Titusindvis og Hundretusindvis fra Verne i Havet og alle Jordens Kanter, thi det vil være en Kraftens Dag i langt større Maal end medens Evangeliet forkyndes blandt Hedningerne.

Men, spørges der, har De noget Beviis i Bibelen for at hiin Dag skal være en Kraftens Dag? Hør hvad Herren siger ved Psalmistens Davids Mund: „Dit Folk skal være villigt paa din Kraftens Dag." De ere ikke villige nu og have ikke været villige i 1800 Aar; men naar hans Kraftens Dag oprinder, ville de være villige til at høre og samles ind til deres forjættede Land. Paa hvad Maade skal denne Kraft ytre sig? Ligesom Herrens Almagt aabenbares, da han førte Israeliteerne ud af Egypten til Sinai Orken og der talte til dem med sin egen Røst, saaledes vil den Almægtiges Kraft aabenaars blandt alle Nationer paa Jorden, naar han bringer Israel tilbage til deres eget Land og løser dem fra Aarhundreders Forbandelse. Den af Gud i

tidligere Dage aabenbarede Kraft skal langt overgaaes af hans Undergjerninger i de sidste Dage, thi hvad som forudmæte blandt een Nation, nemlig Jødernes Udgang af Ægypten, skal nu stee blandt alle Nationer. Saa siger Profeten.

Lad os engang see hvad der forstaaes ved Guds Kraftes Dag, paa hvilken Israael skal være villig til at høre. Jeg vil først læse Ezekiels 20de Kap., begyndende med det 33te Vers:

„Saa vist jeg lever, siger den Herre Herre: jeg vil regjere over Eder med en udstrakt Arm og med en udoft Grumhed. Og jeg vil udføre Eder fra Folkene og sante Eder af Landene, som I ere adspredte ubi, med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udoft Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Øst og der gaae i Rette med Eder, Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Østen ved Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre, Herre.“

Dette vil stee, naar Hedningernes Eder ere fuldkommede og I Ældste af Zion blive sendte til Israels Hus. I skulle gaae i Herrens Kraft og saa stor skal Eders Magt være, at I skulle faae Indflydelse over dem. I skulle fortælle dem, at deres Strid er endt, at deres Misgjerninger ere udsønde og at de have modtaget dobbelt af Herrens Haand for alle deres Synder, og dette vil Herren bære Vidnesbyrd om ved sin almægtige Kraft, med en mægtig Haand og med en udoft Grumhed — Grumhed, udoft over hvem? Over alle de Riger og Nationer, som ikke ville annamme Sandheden, inder deres Tid er omme. Det vil udtrykkeligen blive en Herrens Hevnens Dag, som den er betegnet i Johannes's Aabenbarings 14de Kapitel, naar Engelen har bragt Evangeliet tilbage.

Det er ikke nok, at Evangeliet skal forkyndes for alle Nationer, men i Forbindelse hermed skal en Proklamation lyde til alle Folk: „frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen.“ Naar hans Domme komme, ville Riger og Throner blive omstyrte, Folk stride mod Folk, Land mod Land, By mod By, og der vil være en almindelig Revolution overalt paa Jorden. Medens Jøderne flye til deres eget Land, skal Odelæggelsen ramme de Ugubelige med Stormvindens Hurtighed, ligesom Ægypterne forudmæte. Lad os læse det 35te Vers. „Og jeg vil føre Eder i Folkenes Øst, og der gaae i Rette med Eder Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Østen ved Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre, Herre.“

Nei, siger den nulevende Christenhed, ikke flere Mirakler; ikke mere af Guds Almagt skal aabenbares; vi have Gudsfrygtighedens ydre Form, men vi behøve ikke disse synlige Ytringer af Kraften! Saadan raaber man allevegne, trods alle disse tydelige Profetier.

„Jeg vil bringe Eder i Østen!“ Bringes hvem? Israels Børn, som ere blevne indsamlede fra alle de forskjellige Nationer. „Jeg vil bringe Eder i Østen, og der vil jeg gaae i Rette med Eder Ansigt til Ansigt, ligesom med Eders Fædre i Østen ved Ægypti Land.“ Hvorledes gik han i Rette med dem der? Med sin Almagt, med overordentlige Mirakler, med sin egen Røst, som fik Sinai til at ryste i sine Grundvolde, medens hans Lynild og Torden forfærdede al Israael. Han talte til dem, som med en Vasuns Røst, der bragte Israels halvtredie Million Menneker til at flygte langt bort — saa bange vare de, ford Herren var kommen ned paa Bjergtet

Sinai. Ligeledes vil han tale med Israael i de sidste Dage og vise dem sin mægtige Haand og Kraft, naar han atter samler dem fra alle Nationer; og han

vil give dem Aabenbaringer, ligesom han gjorde blandt deres Fædre i Orkenen ved Egypten.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Sepbr.

Vore Emigranter, som afgik herfra den 23de Juni, kom til Salt Lake City den 21de Juli efter en meget heldig og behagelig Reise. Dagen efter deres Ankomst til New York udbrod de stormende Oprør i denne By mellem Drangisterne og Irlandere, hvorved mange Menneſter dræbtes og en stor Mængde saaredes, men tallet vare Herren, greb dette ikke forstyrrende ind i vore Gudsfædres Reise. Kun eet Dødsfald fandt Sted blandt dem, hvilket blev omtalt i forrige Nummer af „Stjernen.“ Ved Ankomsten til Ogden opløstes Selskabet, idet nogle droge nord-paa til Box Elder, Cache Valley o. s. v., medens Andre opstog deres fremtidige Hjem i Salt Lake City og atter Andre forstjatte Rejsen til de sydlig liggende Settlementer. Alle Breve, som ere komne hertil fra Emigranterne, bevidne alle som eet, at Broder Cluff har været en dygtig, faderlig og opoffrende Leder, der har gjort Alt for at lette Rejsens Besværligheder, og der gives ham det bedste Vidnesbyrd, som nogen Ældste kan ønske sig.

Vi vil og Breve, vi have modtaget fra vort kjære Utah, vidne om den Fred og Velsignelse, som hersker allevegne, trods vore politiske Modstanderes Intriger. Folket passer sin daglige Syssel og taster sig ikke ind i Politikens Virvar. De passe deres Agre, Haver, Hjorder, Fabriker osv., og overlade deres Skjæbne i Guds Haand, som saa mange Gange har friet dem fra Farer og Ulykker. Fremmede strømme fremdeles derind, og selv Præsident Grant ventedes dertil i Sommer. Hvilket Omslag er ikke skeet i den offentlige Mening i Lobet af det sidste Aars Tid eller to! For var det en temmelig udbredt Tro, at Utah med Mistro vogtede paa enhver Fremmed, som kom indensfor dets Grændser, og at alle anderledes Troendes Liv var i stadig Fare, ja selv for ganske nylig have vi oplevet at see en bekjendt dansk Journalist udbrede sig over de „mange oprørende Begivenheder, megen Slethed og mange store Forbrydelser,“ som der uden tvivl ere forøvede, men „som for al Tid vilde blive ukjendte.“ Hvor mon denne ærede Korrespondent har været saa heldig at faae sin Kundskab fra? Det gjør ham vist ogsaa ondt, at han slet ikke kan faae Byens Ydre til at passe med sliq en mørk Fortid, thi saa nobig han vil, eller med hans egne Ord: „man have saa liden Sympathi for Mormonerne som man vil, saa kan man ikke andet end finde, at der er noget Venligt, man kunde næsten sige Hyggeligt, udbredt over det Hele.“

De Sidste Dages Hellige ere hævede over alt hvad ilbesindede Opponentter kunne sige, thi „Mormonismen“ har staaet uanfægtet i værre Angreb end hvad de

sidste Aar kunne opvise, taktet være den liberalere Aand, som allevegne gjør sig gjeldende; men det gjør os dog ondt, at forudsattede Meninger kunne bilde dannede og kundskabsrige Mænd i den Grad, at de uden Stam publicere, at uagtet vi gjerne vilde finde noget Slet at anføre om Salt Lake og uagtet det var med „en forunderlig Følelse man vandrede om i denne hemmelighedsfuldt aflukkede By, saa kan man dog ikke finde Andet end Venlighed og Hygge,“ og „de have forstaaet at skabe en af de mest velhavende og bedst bestyrede Byer i Amerika — et Faktum, som ikke kan benegtes.“

Men Gud see Lov, Salt Lake City har været besøgt af ligesaa fordomsfulde Mænd, hvilke have havt Mandskhjerte nok til frit og freidigt at vedkjende sig hvad de saae og erfarede. Under Grundlovens brede Folder, der beskytter alle Klasser i deres lovlige Ret, det være sig Rige eller fattige, Høie eller Lave, Lærde eller U lærde, have de Sidste Dages Hellige arbeidet sig op til en hæderlig og betydningsfuld Stilling i Samfundet. Derfor elste de Amerikas frie Grundlov, derfor anerkjende de den som inspireret af Gud og som Fædrenes bedste Arv, derfor værne de om den med al deres Evne, medens smaalige Partihensyn og privat Havesyge jage at omkalfatre, amputere og tilintetgjøre den bedste Gave, Gud har betroet en vantro Slægt.

Næst efter vor hellige Religion er Grundloven vort bedste Gie, den er vor Stoltthed og Glæde. Endstjondt vi ikke have nydt alle de Rettigheder, som den garanterer loyale Folk, holde vi den lige høit i Værd, thi det er ikke dens Skyld, men principløse, intrigante Politikeres Skyld, at vi have maattet vige for vore Fjender fra Stat til Stat, indtil Herren forte os til og grundfæstede os i Klippebjergenes sikke Skjød. Tænk blot paa Statsmænd som Van Buren, der vovede at sige: „Ederes Sag er retfærdig, men Regjeringen kan ikke gjøre Noget for Eder.“ Naar Mænd af denne Slags indtage de ansvarfuldeste Pladser i Landet, naar Grundlovens Forvaltning er anbetroet i saadanne Mænds Hænder, og desværre har han havt altfor mange Kolleger og altfor mange Efterlignere, maa man saa ikke med Vængstelse see Landets Fremtid inøde? Men inden det lykkes dem aldeles at ruinere den kostbare Arv fra Fædrene, inden det lykkes dem at træde al Ret og Billighed under Fodder, vil det Folk, som Statsmændene forskøde, fremtræde som den Redningsbaad, der vil redde Landet fra total Undergang. Dette er ikke udelukkende „Mormonerne“ sanguinske Haab, men flere indsigtsfulde Statsmænd, hvoriblandt W. Seward, Præsident Lincolns berømte otteaarige Udenrigsminister, har ved en offentlig Heilighed yttret: „Hvo veed om vi ikke, os selv ubevidst, opfoster et Folk midt i vort Land, som vil redde os fra politisk Undergang.“ Mange Aar ville ikke hengaae, før vi see denne Forudsigelse opfyldt.

Correspondance.

A m e r i k a.

Ephraim City, Utah, den
25de Juni 1871.

Kjære Br. A. Lund!

Da jeg har Grund til at troe, at Præsident Peterson modtager Breve fra mange Venner og Bekjendte herfra Byen og jeg tillige tænker, at De af samme Aarsag vil modtage disse Linier med mere Interesse, som de mindre Begunstigede altid gjere, saa er mit Valg gjort i saa Henseende.

Igaar feirede vi „den 24de“ med mere end almindelig Høitidelighed her i Byen, og jeg skal give Dem Programmet i forkortet Form: I Processionen kom først Pionererne, som de indkom til Saltfodalen for 24 Aar siden, trætte og udmattede, med deres brøstfældige Kjøretøier og opslidte Klæder, for at ned sætte sig i den dengang ubentlige, ode Dal; men hvilken Kontrast, da vore trivelige Landmænd med deres nye Aulskredstaber og Maskiner, forspændte med smukke, velnærede Dyr, fulgte efter — en ioinesaldende, men behagelig Mod sætning. Vort Mobelfabrik var godt repræsenteret og ligeledes de øvrige Haandværkere, som næsten alle vare repræsenterede, og i Bognen tildeels brugte deres forskjellige Redstaber. Manti Hornmusik begunstigede os med deres listige, tildeels scandinaviske Melodier, og vort eget Tambourkorps gjorde sin Part.

En af Processionens smukkeste Grupper var „the Union Car“ — en Bogn indrettet særskilt for denne Anledning og udstyret med en Baldakin, smykket med Blomster, Grønt og vaiende Faner. I denne Bogn, der blev trukken af sex

Stimler, sad tretten unge hvidklædte Damer, med blaae Skjær, forestillende Unionens oprindelige 13 Stater. Under Aflyngningen af en af Deres Ven forfattet Sang blev dette Antal forøget med en Dame til, som repræsenterede Staten „Deseret.“ Ceremonien gik ud paa at forestille den Tid, da Unionens forskjellige Stater, efter at have sølt Herrens Tugtelse, ville indsee og erkjende sin uretfærdige Handlemaade mod Herrens Folk og med det samme erkjende Deseret som den bedste og skønneste Deel af den herlige Union.

I Forsamlingen blev afholdt interessante Taler og morsomme Sange foredroges, og iblandt Andet vil jeg nævne en Part af Interesse for Dem og de Hellige i Deres Mission. Broder Andersen sagde, at ligesom vi idag feirede denne Jubelfest i Frihedens Land, ønskede han, at de lykkelige Hellige her i Ephraim skulde erindre deres fattige og lidende Brødre og Søstre, som endnu sulke i Trældom i de gamle Lande, og han nærede et grundet Haab om, at vi ved frivillige Sammenstud skulde kunne tilveibringe en Sum af 1,500 eller 2,000 Dollars, som til næste Foraar kan stilles til Præsident Petersons Disposition for de Fattiges Udrielse, og jeg syntes at føle et A men gaee igjennem alle Dele af den store Forsamling.

Da naturligvis Enhver, som skriver, ikke kan undlade at prise vort delige nye Forsamlingshuus eller maaste rettere Kirke eller Tabernakel, vil jeg ikke sige Andet om det, end at Taget nu er lagt paa.

Udbrig har vist Landmandens Flid i

Ephraim imodseet en rigere Belønning end iaar. Jeg vil nu slutte med en venlig Hilsen til Præs. Peterson og Deres

øvrige Medarbeidere i Herrens Værk. Deres Broder i Christo
C. C. A. Christensen.

De Helliges Indsamling.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 344.)

Intet andet Folk end de Sidste Dages Hellige arbeide for Israels Indsamling fra Nationerne. Katholikerne besatte sig ikke med at samle Folket tilsammen — de lade Enhver blive hvor de finde ham. Ligeledes Methodistene, Baptisterne og alle andre Kirkesamfund. Hverken Lærerne eller Folket i den sektariske Verden troe, lære eller iværksætte Indsamlingen af Guds Folk. Deraf er det indlysende, at Ingen af dem have noget med Guds Værk i de sidste Dage at bestille. Her er f. E. hans Hellighed Paven, der klynker ynkelig over at være berøvet sin verdslige Magt over en ubetydelig Strækning ved Liberens Bredder. Hvis han og hans Tilhængere vare besjælede af Guds Kraft og arbeide for hans store Sidste-Dages Værk, vilde de kunne samle deres Hundreetusinder, ja Millioner af Troende sammen fra alle Nationer og danne deraf et eget Folk med Gud som deres Hoved. Men det Modsatte er skeet — Paven har mistet sin timelige Magt, og de, der anerkjende ham som Kirkens Hoved, bevare deres særegne Nationalitet, leve adspredte blandt alle Nationer, uden nogensinde at tænke paa Nødvendigheden af at samles tilsammen og blive til eet Folk, et Eiendomsfolk, nidkjært til gode Gjeringer og helligt for Herren.

Men hvorledes er det med de Sidste

Dages Hellige i dette Stykke? Naar en Velske gaar iblandt Nationerne paa Jorden og prædiker Evangeliet, og Folket troer og adlyder det, følger uskravligt en Aand med, som knytter dem tilsammen, og de begynde at langes efter at forlade deres Hjem og Fædreland, opgive deres Nationalitet og blive eet Folk, ja Guds eget Folk, paa det af ham bestillede Sted.

Dette er et høist mærkværdigt Træk i vore Tider, noget aldeles Enestaaende, der henhører til Guds Værk og intet andet, saavidt vi vide. Intet andet Religionsystem har et saadant Princip eller røber en saadan mægtig Indflydelse. Intet andet System har Kraft nok i sig til — liig Mose Slange — at opsluge alle andre Indflydelser og Systemer og beherske Menneffenes Tro og Handlinger, men „Mormonismen“ forener de forskjelligste Elementer til Et — Folk fra de forskjelligste Lande og Nationer, Folk med de mest afvigende Sæder, Skikke, Sprog og Begreber, og uagtet dens Tilhængere ere af de lavere Klasser og ansees for at være svage og ensfoldige, er det dog en Kjendsgjerning, at den har større Kraft og Energi end noget andet Samfund. Hvis den Kraft ikke er Guds Kraft, hvis er det saa? Enhver veed, at Enighed og Sammenhold er Liv og Styrke, medens Uenighed og Afspjaltelse er Svaghed og

Dpløsning. Alene af denne Grund er Mormonismen fuld af Liv og Kraft. Hvem er Ophav til Enighed, Liv og Styrke uden Gud? Hvis Mormonismen altsaa er i Besiddelse af mere Enighed, Liv, Kraft og Styrke end noget andet System, da maa vissefælgelig Gud være Ophav til samme, hvis han forovrigt er Ophavsmand til nogensomhelst Organisation paa Jorden.

Hvis vi bortkaste Principet „Indsamlingen“, bortkaste vi et af de vigtigste Principer, vedrørende Guds Bærk og Menneſtehedens Dpreiſning. Guds Rige kan ikke opbygges paa Jorden uden Indsamlingen, ei heller kan Sandhed og Ret gjøre sig gjeldende eller et Folk blive beredt til at modtage Jesus Christus som deres Konge og Regent, uden den, ei heller kunne de Hellige blive suldkommen Et, eller Guds Villie ſtee paa Jorden, ſom den ſtee i Himlen. Alle diſe Ting beroe ligesaa meget paa Indsamlingen ſom paa Tro, Omvendelse og Daab, uden hvilket Ingen kan blive frelst og ophøiet i Guds Rige.

De Helliges Antal iblandt Nationerne er kun ringe, der er ſaa at ſige blot een i en Familie, to i en Stad. Hvor ikke Alle i en Familie ere Medlemmer af Kirken, hvilken Strid, Kamp og Møie findes ikke der! — ikke altid, men ſom ofteſt. Samme ſpændte Forhold herſker almindeligviſ mellem de Hellige og deres Næſter i en By eller Egn. Hvad Enighed og Sammenhold kan der herſte mellem de adſprede Hellige under ſaadanne Omſtændigheder? og hvorledes kan Sandhed og Retſædighed ſtee ſin Hyldeſt? Hvorledes kunne Guds Børn organisere ſig ſom et Samsund efter Evangeliets Monſter, ſaalænge de leve ſaa ſplittede? og hvad Gvne have de vel til at udføre Guds Villie paa Jorden og grundſætte Fred og Ret?

De Hellige ere Jordens Salt, og medens de ere i Verden, bidrage de mere til at underſlotte Verdens Riger end til at opbygge Guds Rige, hvilket er det eneſte Rige, der er grundet paa Sandhed og Ret og arbejder for Fred, Liv og Salighed. Hvorledes kan Babel falde, medens de Hellige boe deri og tildeels opholde ſamme? Naar en Bygning er lige ved at falde, iſær af puur Raadendehed, ſnyder man ſig gjerne at forlade den, hellere end at afſtøve den og udfætte en kort Tid dens uundgaaelige Skjæbne; man bygger hellere en ny af bedre Materialier. Selv Muſene, ſiges der, forlade det ſynkende Skib, hvormeget mere bør ſaa ikke Guds Folk forlade det hurtig ſynkende Babylon, for at kunne anvende deres Energi til Opbyggelsen af Guds evige Rige?

Sæt at der var 50 Hellige i en By paa 50,000 Indbyggere; det er kun ſom en Draabe i en Spand. De blive haanede, tilſidesatte og fortrængte. Hvad Indflydelse kunne de udøve paa Stadsſtyrelſen, Sæderne og Skikkene? Kan ſaadan en lille Flek udrette noget til det Bedre? Meget lidt i Sandhed. Kan denne ædle lille Flok paa 50 Menneſter gjøre noget for at ſtandſe Forbrydelsens og Laſtens Strom — ſaaſom Drukkenſkab, Tyveri, Hoer, Forførelſe, Proſtitution, Mord? Ræſten Intet. Halvhundrede gode Menneſter vilde være en altsfor lille Minoritet, der kun vilde ſtaae hjælpeløs og til Latter for Enhver.

Medens diſe 50 Hellige altsaa kun vilde have meget lidt Indflydelse paa de 50,000, er det høiſt ſandſynlig, at de 50,000 vilde udøve betydelig Indflydelse over de 50 eller idetmindſte paa diſes Familier. Børnene vilde indſuge de Bantroes Traditioner og tildeels blive paavirkede af Babylons Ugudelighed, Fordærvelſe og Uſædelighed, og det vilde i

Sandhed være et stort Under, om ikke Børnene bleve mere eller mindre smittede af deres Omgivelsers Slethed. Desuden vilde disse Børn, naar de naae Manddomsalderen, naturligen ønske at gifte sig, og besvære kun altfor ofte vilde de søge en Mage udenfor Kirken, hvilket er et sikkert Skridt til Apostasi — ikke med Forsæt, men gradvis ledes de dertil, thi der kunde aldrig her ske stor Fred, Lykkelig eller Betsignelse mellem saadanne Menneſter, hvis religiøse Begreber vare saa høist forskjellige. Skriften siger: „Drager ikke i ulige Aag med de Vantro, thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uret? og hvad Samfund har

Lys med Mørke? Hvorledes kan Kristus stemme overeens med Belial? eller hvad Deelagtighed har den Troende med den Vantro? Hvad Samkvem har Guds Tempel med Afguder? Thi I ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: jeg vil boe iblandt dem og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. Derfor gaaer ud fra dem og affondrer Eder, siger Herren, og rører ikke noget Ureent, og jeg vil anamme Eder; og jeg vil være Eders Fader, og I skulle være mine Sonner og Dottre, siger Herren den Almægtige.“ 2 Cor. 6, 14-18.

(Fortsættes.)

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1842.

(Fortsat fra Side 335).

Jemimah Wilkinson var en anden Profetinde, som figurerede vidt og bredt i Amerika i det afdvigte Aarhundrede. Hun angav, at hun blev syg og døde, og at hendes Sjæl foer til Himlen, hvor den endnu er. Strax derefter blev hendes Legeme gjenoplivet af Christi Aand og Kraft, derpaa stod hun frem som en offentlig Lærer og erklærede, at hun modtog umiddelbare Aabenbaringer. Den hellige Skrift paaſtaaer bestemt, at „Forsægtigheden er Kristus; dernæst de, som ere Christi udi hans Tilkommeelse; derpaa kommer Enden.“ Men ifølge Jemimahs Vidnesbyrd døde og opstod hun igjen for den i Skriften omtalte Tid. Forestillingen om at hendes Sjæl var i Himlen, medens hendes Legeme levede paa Jorden, er ogsaa bagvendt. Da Gud blæste Livets Aande i Menneſkets Næse, blev han en levende Sjæl; for-

inden havde han intet Liv, og da det blev borttaget, døde hans Legeme; ligeledes gif det med Frelseren, da Aanden forlod Legemet; heller ikke blev hans Legeme levende for hans Aand vendte tilbage i Opstandelsens Kraft. Men Jemimah Wilkinson sagde, at hendes Sjæl (Liv) var i Himlen og hendes Legeme uden Sjælen (eller Livet) paa Jorden, levende uden Liv (eller Sjæl).

Irvingiterne ere et Folk, hvis Efterlignelse af Sandheden maasse er den fuldstændigste af alle Nutidens Sekterere. De begyndte omtrent for 10 Aar siden (eller 1832) i London i England; de have oprettet Menigheder i forskjellige Dele af England og Skotland, og nogle saa i Øvre Canada i Amerika. Deres Stifter Hr. Irving var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Kirke; han var en stor Logiker og en kraftig Taler, men

derhos vild og sværmerst i sine Anskuelser. Som han bev&eagede sig i de h&oiere Kredse af Samfundet og besad Talent og Nidkj&arhed, h&oede han sig til en anseet Stilling og grundede et Samfund, som er opkaldt efter ham.

Irvingiterne have Apostler, Profeter, Hyrder, L&erere, Evangelister og Engle. De paaftaae at have Tungemaal&sgaven og Udl&eggelsen af Tungemaal, og i enkelte Tilf&ælde Helbredelsens Gave.

Den f&orste profetiske Mand, som lagdes for Dagen, yttrede sig hos Somfruene Campbell, som Hr. Irving traf sammen med paa en Reise i Skotland. De havde, hvad der kaldtes i deres Sekt, „Nttringer,“ som siensynligen fremkom ved overnaturlig Paavirken. Hr. Irving, der saldt i den almindelige Vildfarelse, at ansee alle overnaturlige Tilf&enbegivelser som kommende fra Gud, tog dem med sig til London og indførte dem i sin Menighed.

De &eredes som Guds Profetinder, og naar de talte, maatte Irving eller hvilken&osmhelst af hans Pr&ester tie stille. De vare b&synderligen paavirkede i Forsamlingen og fremkom med underlige Nttringer i en unaturlig, s&ingrende Stemme, og med en h&oist ubehagelig Lyd udst&odte de nogle saa afbrudte, usammenh&engende S&etninger, som vare tvetydige, forvirrede og uforstaaelige; til andre Tider talte de mere forstaaeligt. De pleiede ofte at udbryde: „Der er Synd! Der er Synd!“ Og under Anslydelsen af denne Anklage lod Hr. Irving sig forlede til at falde ned paa sine Kn&ee i den offentlige Forsamling og bekj&ende sin Synd, uden at vide om han havde syndet eller hvori den bestod, eller om det gjaldt ham selv eller nogen Anden. Under disse Bes&ttelser vare de talende Personers Lege-mer m&gtigen paavirkede, deres Ansigter vare fordreiede, de havde hyppige Krampe-

tr&eninger i deres H&nder og hele Legemet var, med Me&lemrum, heftigen fortrukket. Man antog dog, at de undertiden talte i rigtige Tungemaal og havde rigtige Udl&egninger.

Under Indslydelsen af denne Mand blev Irvingiternes Kirke organiseret af disse Kvinder; Apostler, Profeter osv. bleve snart kaldte, og en systematisk Tingenes Orden indført, som ovenfor omtalt. En Hr. Bagter (sidenefter en af de fornemste Profeter) efter at have v&aret i en af deres Forsamlinger, siger: „Jeg saa en Kraft aabenbaret og troede det var Guds Kraft, og bad, at den maatte komme over mig; det skete saa, og jeg begyndte at profetere.“ Dette eller ni Aar siden (fra 1842 at regne) havde de omtrent 60 Pr&edikanter, som gik paa Londons Gader og bar det Vidnesbyrd, at London skulde v&are Stedet, hvor de „to Vidner,“ omtalte i Johannes's Aabenbaring, skulde profetere; at de („Kirken og Manden“) vare de to Vidner, og at, naar tre og et halvt Aar vare tilende, skulde der blive et Jordskj&elv og stor D&del&ggelse, og vor Frelser skulde komme. Deres Apostler bleve sammentaldte til den bestemte Tid og ventede paa Tildragelsen, men Jesus kom ikke, og Profetien blev da tvetydigen bortforklaret. De havde hyppigen Tegn, givne dem af Manden for at bevise dem, at det, som blev dem tilkj&endegivet, skulde finde Sted. Hr. Bagter berettede om en Paavirkning, han havde angaaende et Barn. Det blev ham tilkj&endegivet, at han skulde bes&ge Barnet og l&gge H&nderne paa det, og det skulde blive helbredet; og for at bevise ham, at dette var af Gud, skulde han m&de sin Broder paa et bestemt Sted, og han skulde tale visse Ord til ham. Hans Broder tiltalte ham no&agtigen paa den Maade, som Aabenbaringen havde forudsagt. Tegnet fandt Sted, men da

han lagde sine Hænder paa Barnet, kom det sig ikke. Jeg kan ikke borge for Troværdigheden af den sidste Angivelse, efter som Hr. Baxter ved den Tid havde forladt Irvingiterne, men det er overeensstemmende med mange af deres Foretagender, og man har aldrig forsøgt at beægte Sagen.

Der kan spørges, var der Noget i alt dette, som var urigtigt?

1) Kirken blev organiseret af Kvinder, men „Gud satte i sin Kirke først Apostler, for det andet Profeter,“ og ikke først Kvinder; Hr. Irving satte i sin Kirke først Kvinder, for det andet Apostler, og Kirken blev grundlagt og organiseret af Kvinder. En Kvinde har ingen Ret til at grundlægge eller organisere en Kirke. Gud gav aldrig Kvinden den Mission.

2) Disse Kvinder pleiede at tale

midt under Forsamlingen og irettesatte Hr. Irving eller enhver Anden i Kirken. Skriften siger udtrykkelig: „Du skal ikke udskjelde en Eldste, men tale til ham, som til en Fader;“ ikke dette alene, men de anklagede hyppigen Brødrene, og satte sig saaledes i Satans Sæde, som udtrykkeligen kaldes „Brødrenes Anklager.“

3) Hr. Baxter annammede Anden ved at bede om den, uden at efterkomme Anordningerne, og begyndte at profetere, hvorimod den bibelske Maade at erholde den Hellig-Aands Gave paa er ved Daad og Hænders Paalæggelse.

4) Som vi have anført med Hensyn til Andre: Profeternes Aand er Profeterne underdanig, men disse Profeter vare Aanderne underdanige, idet Aanden regjerede deres Legemer efter Behag.

(Fortsættes.)

Nyt fra Utah.

Den 24de Juli blev fejret med ualmindelig Høitidelighed i Ogden iaar, derimod var der ingen offentlig Fest i Salt Lake City; men en Masse Menneſter fra sidstnævnte By var tagen op til Ogden i denne Anledning. Først i Processionen førte Præsidenterne Young, Smith og Wells, samt flere af de Tolv og andre Auctoriteter; derefter fulgte Veteranerne af Mormon-Bataillonen med deres Banner, hvorpaa stod „Heltene fra 1846.“ Dernæst kom Civilisationens Forløbere i Amerikas Drken Pionererne fra 1847, og paa denne dristige, forbovne, lille Stares Banner stod Indskriften: „Path-Finders, Empire Founders“ (Veifindere, Magtens Grundlæggere). Dernæst kom Rekogniserings-Korpsen, som førte med sig en gammeldags Færgebaad, et Antal Kjøretøier forspændte med Dzer, Leierfornødenheder, Salviebuste og andre Sager, der skulde repræsentere Reiselivet over Drkenen. Dernæst kom festlig smykkede Vogne med Prøver paa hvad Utah nu kan producere, saasom Frugter, Havsager osv., ligeledes Tærstemaſtiner og en stor Mængde Agerdyrkningsredskaber. Dernæst fulgte en umaadelig Procession af lykkelige Menneſter i en Alder fra 5 til 24 Aar, der viste de forskjellige Stadier af Ungdommens Udvikling i de 24 Aar, Utah har været befolket. De kvindelige Pleieforeninger, Skolerne og andre Institutioner vare ligeledes smukt repræsenterede. Set pubſigt Optog, der

valte almindelig Munterhed, maa endnu nævnes. Det var de navnkundige Herrer Gullom og Tragin, siddende i et fattigt udstyret Genspænder-Kjøretøi. Fremstillerne af disse vore to værdige Opponentter i Congressen vare klædt i Sort med Flor om Hatten, hvorpaa deres Navne vare at læse i store Bogstaver, og paa et bredt Baand, der var udspændt foran dem paa en Stang, stod Inscriptionen: „At, vor stakkels Døge er død!“ De to Herrer udtrykte ved forskjellige Gebærder Sorgen over deres seilslagne Forhaabninger. — De forskjellige Haandværk vare godt repræsenterede. Hele Processionen var i høieste Grad vellykket og vidner om brillant Organisationstalent hos de Brødre, som forestod Arrangementet. I en stor Løvsal, der var bygget i Anledningen, foregik den alvorligere Deel af Festen, hvor Eldste George D. Cannon oplæste Præsident Daniel H. Wells's Oration. Dernæst oplæste Eldste David McKenzie en Tale, skreven af Søster Eliza M. Snow i Dagens Anledning, hvilken hilstes med jublende Bisald af de forsamlede Tusinder. Desværre tillader „Stjernens“ begrænsede Spalter os ikke at omtale Festen vidtløftigere. Rundt omkring i Byerne og Settlementerne blev Dagen ligeledes fejret efter bedste Evne.

Dødsfald. Den 13de Juli hændte det ulykkelige Tilfælde, at Br. Peter Christian Poulsen druknede i Bear River, Cache Valley, Utah, under Vadning. En Broder Goodsell gjorde alt for at redde ham, men havde meget ondt ved at hjælpe sig selv, da Br. Poulsen klamrede sig fast ved hans ene Been. Han var født den 3die Januar 1845 i Bæggerslev, Randers Amt, Sylland, og emigrerede til Utah 1868. Han var ugift og havde ingen Slægtninge i Zion, saavidt os bekjendt, og var af en stilsfærdig, hæderlig Karakter og høit agtet af dem, der kjendte ham.

I n d h o l d.

	<i>Side.</i>		<i>Side.</i>
Tale af Eldste Orson Pratt . . .	353.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb	
Redaktionens Bemærkninger . . .	360.	(forisat)	365.
Correspondance	362.	Nyt fra Utah	367.
De Helliges Indsamling (fortsat) .	363.		

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaer paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal, tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Rind Peterson.

Trykt hos F. C. Bording.